

VLAJKA BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

„Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi patří dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (srov. Zj 5,13)

Ve velikonoční době bývalo zvykem vystavovat sošku vítězného Krista. Z dětství si pamatuji, jak mne tato soška zaujala. Kristus držel prapor. A tak jsem zkoumal, co asi na tom Kristově praporu je.

Každá země si volí nějakou vlajku a státní znak. Zvlášť znak odráží cosi jedinečného, co je typické pro onen stát. Jaký znak by měl mít Bůh? Co by asi nesl za symbol? Nebo jaká barva vyjadřuje Boží vládu?

Zkusme se na chvíli zastavit a zkusit jen tak načrtnout typické Boží vlastnosti. A možná ani nepotřebujeme tužku. Stačí mít oči dokořán. Oči, které zahlédnou Boha. Jeho slávu, moc, velikost, nádheru...

I TVŮJ ŽIVOT MŮŽE BÝT UŽITEČNÝ

„Projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný.“ (1Kor 12,7)

Snad každý člověk touží něco dokázat, vyniknout, udělat něco, co po nás zůstane. Chceme, aby náš život měl smysl, aby přinesl užitek.

Mnoho lidí ale prožívá krizi, pokud jejich plány nevyjdou. Případně jsou rozčarování z toho, že to, co dokázali, nemá takovou hodnotu a smysl, jak očekávali.

Bůh nám ale nabízí svého Ducha, abychom mohli být skutečně užiteční. Abychom nesli ovoce, které má trvalou hodnotu.

Duch svatý se může a chce projevit i ve tvém životě!

BÝT JAKO STROM ZASAZENÝ U VODY

---

*Požehnaný člověk, který doufá
v Hospodina, jehož oporou je Hospodin!
Je jako strom, který je zasazen u vody.
Své kořeny vyhání k potoku; když přijde
vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává
zelené. Ani v suchém roce nemá starosti,
nepřestává nést ovoce. (Jer 17,5-8)*

V Izraeli, odkud pochází tento biblický text,
jsou rozsáhlé pouště.

Pouště existují ale i v životě každého z nás.

Poušť se vyznačuje vedrem, suchem,
nepohodlím, nebezpečím a smrtí.

Oproti tomu voda přináší život,
rozkvět a plody.

Ten, kdo věří a doufá v Boha,
je jako strom zasazený u vody.

Takovému nic neuškodí.

Ani vedro, ani sucho...

VŠUDE SAMÝ BLIŽNÍ !

---

*„Mistře, co mám dělat,
abych dostal věčný život?“ (Lk 10,25)*

„Miluj Boha a bližního...“ naskočí nám
automaticky citace z Bible.

Kdo je ale bližní?

Ten, kdo je blízko mě.

Ráno se mnou vstával a snídal,
jel se mnou v autobuse,
prodal mi noviny,
potkal jsem ho v obchodě.

Telefonoval jsem s ním,
sedí vedle mě v práci,
čeká na mě doma.

Toto je má cesta k věčnému životu.

Možná všední, obyčejná.

Nejde v ní o výkony.

Jen o to být s ním a pro něj...

NEBIJ SE, MALÉ STÁDCE...

---

*„Neboj se, malé stádce, neboť vašemu
Otcí se zalíbilo dát vám království.
Prodejte, co máte, a rozdejte to.“*

(Lk 12,32-33)

V jednom z mnoha výtisků Bible jsem našel překlep. Stálo tam: „NEBIJ se, malé stádce...“ Zasmál jsem se tomu, ale pak mne zamrazilo. Vždyť strach skutečně může vést až ke zlobě a napadání bližního. Vyvolalo to ve mně představu dvorečku, kde se slepice perou o pár zrníček.

„Nebojte se“ je v tomto místě evangelia výzvou k odhození všech „jistot“. Třeba jistoty, že jsem lepší než druzí, a proto si jistě zasloužím Boží království. Stejně tak radikálně ale máme zahodit „jistotu“ o tom, jak jsme sami neschopní a nemožní, takže se stejně do Božího království dostat nemůžeme.

Nejsme tedy vyplašenou slepicí, která se hrabe v prachu dvorečku a bojí se, že přijde o svých několik zrníček. Bůh nás vyzývá, abychom stáli zpříma a vyšli ven - na cesty a louky. Abychom zahodili naše maličké „jistoty“ a opřeli se o velikého Boha, dobrého Otce.

KDY JSEM SE NAPOSLEDY ROZČÍLIL NAD POLITIKOU?

---

*„Na prvním místě žádám,
aby se konaly prosby,
modlitby, přímlovky, díkyvzdání
za všechny lidi,
za vládce a za všechny,
kteří mají moc,
abychom mohli žít
klidným životem.“ (1Tim 2,1-2)*

Kdy jsem se naposledy
rozčílil nad politikou?

Kdy jsem se naposledy modlil
za politiky,
za vládu,
za ty, kteří mají moc?

ČLOVĚK VYSAVAČ

Ježíšovi vyšlo naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžíům.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu?“ (Lk 17, 11-19)

Asi každý známe nějakého člověka, který je jako vysavač: dokáže jen požadovat, vyžadovat, nárokovat, kritizovat atd. Projevit vděk, vyslovit uznání, nebo snad dokonce pochvalu je takovému člověku cizí. Setkávání s takovým člověkem je leckdy neradostné, vysilující a vysávající.

Vděčnost ale člověka zahrnuje radostí a dodává mu nových sil. Vděčnost také otevírá oči pro mnohé skutečnosti, které bychom jinak neviděli.

Nebojme se tedy prokazovat
vděčnost a uznání.

Stonásobně se nám to vrátí.